

προστίμου με άμεση απέλαση για χρονικό διάστημα τουλάχιστον πέντε ετών ή με περιοριστική της ελευθερίας ποινή («permanenza domiciliare») — Υποχρεώσεις των κρατών μελών κατά τη διάρκεια της προθεσμίας μεταφοράς μιας οδηγίας

Διατακτικό

Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, την οποία ο Giudice di pace di Revere (Ιταλία) υπέβαλε με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2012, είναι προδήλως अपαράδεκτη.

(¹) EE C 118 της 21.4.2012.

Διάταξη του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 10ης Μαΐου 2012 [αίτηση του Curtea de Apel Constanța (Ρουμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea κατά Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central

(Υπόθεση C-134/12) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών — Εκτίμηση του κύρους εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί μειώσεως των αποδοχών πλειόνων κατηγοριών δημοσίων υπαλλήλων — Δεν έχει εφαρμογή το δίκαιο της Ένωσης — Πρόδηλη αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου)

(2012/C 303/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Curtea de Apel Constanța

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγοντες: Ministerul Administrației și Internelor, Inspectoratul General al Poliției Române, Inspectoratul de Poliție al Județului Tulcea

Καθόν: Corpul Național al Polițiștilor — Biroul Executiv Central

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Curtea de Apel Constanța — Ερμηνεία των άρθρων 17, παράγραφος 1, 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 3, της Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών — Επιτρεπτό εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί μειώσεως των αποδοχών πλειόνων κατηγοριών δημοσίων υπαλλήλων — Προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας και παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Διατακτικό

Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της αιτήσεως του Curtea de Apel Constanța (Ρουμανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε με απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2012.

(¹) EE C 138 της 12.5.2012.

Διάταξη του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 13ης Ιουνίου 2012 [αίτηση του Landesgericht Salzburg (Αυστρία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — GREP GmbH κατά Freistaat Bayern

(Υπόθεση C-156/12) (¹)

(Άρθρο 104, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρα 47 και 51, παράγραφος 1 — Εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης — Προσφυγή κατά αποφάσεως περί κηρύξεως της εκτελεστότητας αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος και με την οποία διατάσσεται κατάσχεση — Αποτελεσματική ένδικη προστασία — Δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο — Ευεργέτημα πενίας — Εθνική ρύθμιση αποκλείουσα την παροχή του ευεργετήματος πενίας σε νομικά πρόσωπα)

(2012/C 303/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landesgericht Salzburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: GREP GmbH

Καθής: Freistaat Bayern

Αντικείμενο

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως — Landesgericht Salzburg — Ερμηνεία του άρθρου 51, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και, επικουρικός, του άρθρου 43, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (EE 2001, L 12, σ. 1) και του άρθρου 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών — Πεδίο εφαρμογής του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων — Διαδικασία για την εκτέλεση αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος — Ευεργέτημα πενίας — Ζήτημα αν επιτρέπεται εθνική ρύθμιση αποκλείουσα την παροχή του εν λόγω δικαιώματος σε νομικά πρόσωπα

Διατακτικό

Η προσφυγή που ασκήθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 43 του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, κατά αποφάσεως εκδοθείσας σύμφωνα με τα άρθρα 38 έως 42 του εν λόγω κανονισμού για την κήρυξη της εκτελεστότητας διατάξεως περί κατασχέσεως, με την οποία διατάσσονται συντηρητικές κατασχέσεις, συνιστά εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 51 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορεί να καλύπτει το δικαίωμα απαλλαγής από την καταβολή των δικαστικών εξόδων ή/και των εξόδων για την παράσταση δικηγόρου στο πλαίσιο δίκης.

Εντούτοις, στον εθνικό δικαστή εναπόκειται να ελέγξει αν οι προϋποθέσεις για την παροχή του εν λόγω ευεργετήματος συνιστούν περιορισμό του δικαιώματος προσβάσεως στη δικαιοσύνη θιγόντα τον ίδιο τον πυρήνα του, αν κατατείνουν στην επίτευξη θεμιτού σκοπού και αν μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του επιδιωκόμενου σκοπού υφίσταται εύλογη σχέση αναλογικότητας.

Στο πλαίσιο της εκτίμησης αυτής, ο εθνικός δικαστής μπορεί να λάβει υπόψη το αντικείμενο της διαφοράς, τις εύλογες πιθανότητες νίκης του αιτούντος το ευεργέτημα, το πόσο σοβαρό είναι για τον ίδιο το διακύβευμα, την πολυπλοκότητα της εφαρμοστέας νομοθεσίας και διαδικασίας, καθώς και τη δυνατότητα του αιτούντος το ευεργέτημα να υπερασπισθεί αποτελεσματικά την υπόθεσή του. Για να εκτιμήσει την αναλογικότητα, ο εθνικός δικαστής μπορεί επίσης να λάβει υπόψη το ύψος των δικαστικών εξόδων που πρέπει να προκαταβληθούν και το αν ενδεχομένως συνιστούν ή όχι ανυπερβλήτο εμπόδιο στην πρόσβαση στη δικαιοσύνη.

Όσον αφορά ειδικότερα τα νομικά πρόσωπα, ο εθνικός δικαστής μπορεί να λάβει υπόψη την κατάσταση τους. Στο πλαίσιο αυτό, μπορεί να συνεκτιμήσει, μεταξύ άλλων, τη μορφή του οικείου νομικού προσώπου και τον κερδοσκοπικό ή μη χαρακτήρα του, καθώς και την οικονομική επιφάνεια των εταιρών ή μετόχων του και το κατά πόσον μπορούν να εξεύρουν τα αναγκαία για την άσκηση της αγωγής ποσά.

(¹) ΕΕ C 194 της 30.6.2012.

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Μαΐου 2012 η FLSmidth & Co. A/S κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 6 Μαρτίου 2012 στην υπόθεση T-65/06, FLSmidth & Co. A/S κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-238/12 P)

(2012/C 303/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: FLSmidth & Co. A/S (εκπρόσωποι: M. Dittmer, advokat, J. Ratliff, Barrister, F. Louis, avocat)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Στηριζόμενη στα άρθρα 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, 263 και 264 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στο άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003 (¹) και στο άρθρο 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η FLSmidth & Co. A/S ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει την απόφαση της 6ης Μαρτίου 2012 στην υπόθεση T-65/06,

— να ακυρώσει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 2005 στην υπόθεση COMP/F/38.354, αφορώσα διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, όσον αφορά την FLS, ή, επικουρικώς, να μειώσει το ποσό το οποίο οφείλει να καταβάλει η FLS κατά την απόφαση,

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη του κυρίου αιτήματός της, η FLS προβάλλει δύο λόγους αναίρεσεως, ο δεύτερος εκ των οποίων έχει δύο σκέλη.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι δεν εφάρμοσε το ορθό νομικό κριτήριο για τον καταλογισμό της ευθύνης σε μια μητρική εταιρία ομίλου. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να αντλήσει την ορθή νομική συνέπεια από τα αποδεικτικά στοιχεία που της υποβλήθηκαν, δεδομένου δεν συνεπέρανε ότι η FLS ανέτρεψε επιτυχώς το τεκμήριο ευθύνης της μητρικής εταιρίας.

— Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να ελέγξει αν η Επιτροπή συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει.

— Η Επιτροπή έσφαλε και δεν συμμορφώθηκε με την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει, διότι δεν εξέτασε επαρκώς τα επιχειρήματα και τα αποδεικτικά στοιχεία που της υποβλήθηκαν προκειμένου να ανατραπεί το τεκμήριο της ευθύνης της μητρικής εταιρίας.

— Επιπλέον, η Επιτροπή δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει, δεδομένου ότι στην απόφαση δεν εκτίθεται συλλογιστική που να αιτιολογεί την ευθύνη της FLS για το διάστημα από τον Δεκέμβριο του 1990 έως τον Δεκέμβριο του 1991.

Προς στήριξη του επικουρικού της αιτήματος, η FLS προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή της αναλογικότητας κατά την εξέταση της ευθύνης που καταλογίσθηκε στην FLS και, ως εκ τούτου, παρέλειψε να μειώσει αναλόγως την ως άνω ευθύνη.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι παρέλειψε να θέσει τέρμα στην άνιση μεταχείριση εκ μέρους της Επιτροπής, η οποία παρέσχε στην Trioplast Industrier AB –και όχι στην FLS– μείωση κατά 30 % βάσει της ανακοινώσεως περί επεικειάς.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι εφάρμοσε εσφαλμένως το τμήμα Δ, δεύτερη περίπτωση, της ανακοινώσεως περί επεικειάς, καθόσον δεν χορήγησε μείωση στην FLS με την αιτιολογία ότι αυτή δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή της ίσης μεταχείρισεως, διότι δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι η Bonar Technical Fabrics έτυχε μείωσης 10 % για την ίδια τουλάχιστον συμπεριφορά.